

ἕτερον χάριτην ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι γεγραμμένοι αἱ λέξεις *Nuy-Han*, ἤτοι ἡ ἐπιστολὴ εἶναι μέσα. Ἀκολούθως δε τίθεται εἰς ἄλλο σκέπασμα ἐσφραγισμένον ἀπὸ τὰ δυο μισοῖν μὲ τὰς λέξεις *Honson* ἤτοι « ἐξησφαλισμένον ἢ ἐσφραγισμένον. »

A.*

ΠΑΠΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ.

Ἀμέσως μετὰ τὰς πρώτας Ἐκατονταετηρίδας ἀφοῦ μάλις ὁ Μ. Κωνσταντῖνος ἀπεμακρυνε τὸν βασιλικὸν θρόνον ἀπὸ τὴν Ρώμην, οἱ Πάπαι ἐκαταγίνοντο κυρίως νὰ ἐπαυξήσωσι τὴν δυνάμιν των εἰς τοὺς ἄλλας ἐπισκόπους. Πρῶτος περὶ τὰ μέσα τῆς ἐβδόμης Ἐκατονταετηρίδος ὁ Πάπας Θεόδωρος ἔλαβε τὸν τίτλον Ἀκροῦ Ἀρχιερεῦς καὶ περὶ τὴν ὀγδόην ἐπρωτοηκολοθῆθαι δωρεὰ τις τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ὁ Μ. Κωνσταντῖνος εἰς τὸν Πάπαν Σιλβεστρον διὰ τῆς ὁποίας τὸν ἐχαρίζοντο ἡ Ῥώμη καὶ ἄλλαι πόλεις. Τελευταίον δε ὅταν, ἡ Ῥώμη ἐδόθη εἰς τοὺς Πάπας, ἤρχισαν νὰ τρέφωσι καὶ πολιτικούς σκοπούς. Πρῶτος ὁ Λέων Θ'. ἐκραταιώσεν ὅπως οὖν τὴν κατὰ κοσμικῶν ἡγεμονῶν ἐξουσίαν ἔχων σύμβουλον καὶ τὸν περιβόητον Ἰδεβράνδον! Ἐπειδὴ δὲ ὁ Πάπας οὗτος ἔλαβε τὸν θρόνον ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Ἐρρίκον Γ'. ὁ Ἰδεβράνδος τὸν ἐπαράσχισεν ὅτι ἦτον ἀνάρμοστος νὰ λαμβάνῃ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀξίαν ἀπὸ χεῖρα Λαϊκοῦ, καὶ τὸν ἐκατάπεισε ν' ἀφήσῃ τὴν Παπικὴν ἀξίαν, καὶ (διὰ συνεργείας αὐτοῦ) νὰ τὴν λάβῃ ἀπὸ τὸν κληρὸν καὶ τὸν λαόν, καθὼς καὶ πρότερον. Καὶ εἰς τοὺς διαδόχους δὲ τοῦ Λέοντος ἐνήργει τὰ μέγιστα ὁ Ἰδεβράνδος, ὡς κατέφερε τέλος πάντων ἐπὶ Νικολάου Β'. μόνον οἱ Καρδιάλιοι νὰ ἐκλέγωσι τὸν Πάπαν. Τέλος δὲ λαμβάνει τὸν θρόνον ὁ Ἰδεβράνδος αὐτὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Γρηγόριος Ζ'. (1075). Ὁ Πάπας οὗτος ἐφάνη δοξομανέστατος κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν καὶ αὐτὸς ἤρχισε νὰ φέρῃ τὴν ἐξουσίαν τῶν Παπῶν εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν καὶ νὰ ἐνεργῇ ὡς ὄχι μόνον νὰ μὴν ἔχωσι κάμμιν ἐξουσίαν οἱ Κοσμικοὶ ἡγεμόνες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἐνταῦτ' ἡ περιλάβῃ αὐτὸς μεγαλητέραν εἰς αὐτὴν, καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν Παπικὴν καθέδραν εἰς κοσμικοῦ ἡγεμόνος θρόνον, προσπαθῶν διὰ τοῦ ἰσχυροτάτου τε ὄπλου, τοῦ ἀφορισμοῦ, νὰ καθυποτάξῃ ὅλους τοὺς βασιλεῖς τῆς Δύσεως, ὡς ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ γείνῃ τρόπον τινὰ Μονοκράτωρ.

Τὸ περὶ τοῦτου σίγημά του ἀνάγεται εἰς εἴκοσι ἐπτὰ ἀρθρα τῶν ὁποίων ἡ περίληψις εἶναι αὕτη. Ἡ δυνάμις τοῦ Πάπα εἶναι μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν τῶν ἡγεμόνων (ὡς διαδόχου τοῦ Πέτρου καὶ ἐπιτρόπου τοῦ Χριστοῦ), καὶ οἱ βασιλεῖς χρεωσθεῖσι τοσαύτην ὑπακοὴν ὡς νὰ φιλωσι καὶ τοὺς πόδας του. Μόνος αὐτὸς πρέπει νὰ λεγῆται Οἰκουμενικὸς, καὶ μόνον τ' ὄνομά του ν' ἀκούηται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ ἐκφωνῆται ἐπ' ἐκκλησίας. Σύνοδος νὰ μὴ λεγῆται Οἰκουμενικὴ ἂν γίνεται χωρὶς προσαγῆς του, μήτε βιβλίον κανονικόν, ἂν γίνεται χωρὶς τὴν γνώμην του. Μόνος αὐτὸς νὰ ἐπιχειρίζηται νὰ ἐκλέγῃ αὐτοκράτορας, ἢ μόνος νὰ κρίνῃ ἄλλους χωρὶς νὰ κρίνηται αὐτὸς, καὶ νὰ ἐμπορῇ νὰ λῆθῃ τοὺς ὑπηκόους του ἀπὸ τὴν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας πίσιν. Πρὸ πάντων δὲ διετάξεν αὐστηρότατα καὶ τὴν ἀγαμίαν τῶν ἱερέων.

Ὅλοι οἱ μετὰ τὸν Γρηγόριον Ζ'. Πάπαι, ἢ πρὸ πάντων ὁ Ἰννοκέντιος Γ'. ἐπροσπάθησαν κατὰ τὸ παράδειγμά του νὰ κραταιώσωσιν ἔτι μάλλον τὴν ἐξουσίαν των, καὶ διὰ τοῦ ἀφορισμοῦ νὰ κατασχῶσιν ὅλην τὴν Εὐρώπην ὑποτεταγμένην εἰς τὰς θελήσεις των, καθὼς τελευταῖον τὸ ἐπέτυχον καὶ κατέφεραν πολλὰς τοὺς ἰδίους αὐτοκράτορας καὶ βασιλεῖς νὰ ἔλθωσιν εἰς Ῥώμην καὶ νὰ ζητήσωσι τὸ ἐλεός των. Φίλιππος ὁ Ὠραῖος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας (1285) ἠγωνίσθη νὰ ταπεινώσῃ τὴν Παπικὴν ἐξουσίαν, πλὴν αὐτὴ δὲν ἔπαυσε νὰ προοδεύῃ καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν μάλις οἱ Πάπαι Ἰωάννης ΚΑ', Βενέδικτος ΚΒ', καὶ Κλήμης ΣΤ', τοσοῦτον μεγάλην δυνάμιν ἔλαβον, καὶ τοσοῦτον δυναμῶς ἐφέρθησαν κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Λουδοβίκου τοῦ Βαυαροῦ, ὡς ὁ τελευταῖος δὲν ἤρκεσθη μόνον εἰς τὸν ἀπλοῦν ἀφορισμὸν, τὰ ἀναθέματα καὶ τὰς κατάρας, ἀλλὰ καὶ δι' ἀπειλῶν τὸν ἠνάγκασε νὰ ὑπάγῃ ν' ἀπολογηθῆ εἰς Ῥώμην ὡς κατὰδικος, ἢ τέλος κρίνας αὐτὸν καὶ ἀνάξιον τῆς Αὐτοκρατορίας ἐπρόσαξε τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἡγεμόνας νὰ ἐκλέξωσιν ἄλλον αὐτοκράτορα. Αἰτία δὲ τῆς ὑπερβολικῆς ταύτης ἐξουσίας τῶν Παπῶν (ἐξ ἧς προέκυπτον αἱ μεγαλητέραι καταχρήσεις) συνέβησαν ἄπειροι ταραχαι καὶ συγχύσεις καὶ πολλοὶ ἀποσπάσθησαν ἀπὸ τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὄρκετον αἷμα ἄθῶον ἐχύθη.

K. M. Σ.